

Helga Zepp-LaRouche interview til tysk Tv:

»Dette er det vigtigste strategiske initiativ på planeten«

16. maj, 2016 – I et seks minutter langt interview (på tysk) i går til People Television, på sidelinjen af Bælt & Vej Forum i Beijing, sagde Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets præsident, at, efter hendes mening, er Bælt & Vej-strategien »det vigtigste strategiske initiativ på planeten«, og at det også ses som sådan af folk i Afrika, Asien og Latinamerika. Kun de europæiske tænketanke maler et andet billede. Hun sagde, at hun havde erfaring for, at, når som helst, hun briefer folk om Bælt & Vej-initiativet, er de chokerede og vrede over, at de intet har hørt om det i medierne; men de er også fascinerede, når de først hører om det.

Informationen om denne politik til den europæiske befolkning må forbedres således, at de får et objektivt billede af Bælt & Vej-strategien, som hidtil er blevet dem forholdt, sagde Zepp-LaRouche.

Den fordel, som dette initiativ udgør for verden, forklarede hun, er, at, »for første gang i menneskehedens historie er det nu muligt at overvinde geopolitik; gennem reelt samarbejde at overvinde forsøget fra visse sider på at dominere alle de andre. I særdeleshed er den storstilede plan for Afrikas udvikling nødvendig for at fjerne rødderne til flygtningeproblemet. Dernæst vil det blive muligt at fjerne sygdomme, ekspandere ud i rummet og forsvare planeten fra f.eks. farlige asteroider, sagde hun.

Fordelene for Tyskland ligger i, at den tyske 'Mittelstand' (små og mellemstore virksomheder) besidder al den knowhow, der skal til for at gøre Bælt & Vej-initiativet en succes, og hvis den tyske regering omsider ville opgive sin modstand mod at tilslutte sig, ville joint ventures mellem Kina og Tyskland på alle lokaliteter i verden være mulige. Den tyske regering bør følge den tidligere franske premierminister Raffarin's eksempel. Raffarin talte på topmødet for Frankrig.

»I dag er der skrevet historie«, sagde Zepp LaRouche til slut.
»Et nyt kapitel for menneskeheden er blevet åbnet.«

Det tyske interview kan ses her:
<http://tv.people.com.cn/n1/2017/0516/c177969-29278601.html>

Helga on China Radio International at 13:00 CET

This is the actual time.

At link: <http://chinaplus.cri.cn/radio/index.html> click on "News Plus Radio" If just under that on the left you see "Download File" then click on that and a file appears on the bottom left of your screen. Click on that and the livestream radio starts.

APP: VLC Media Player

LPAC's Matthew Ogden præsenterer Helga Zepp-LaRouches smukke tale på Bælt & Vej Forum i Beijing; engelsk

Redaktør for LPAC TV Matthew Ogden præsenterer her Helga Zepp-LaRouches smukke tale på Bælt & Vej Forum i Beijing, 14. maj. Fr. Zepp-LaRouche taler om implikationerne af at udvide rækkevidden af Bælt & Vej-initiativet til hele verden, hvor de amerikanske kontinenter inkorporeres i en win-win-relation med Eurasiens nationer, som nu har fordel af Kinas Bælt & Vej-initiativ.

Helgas fulde tale kan læses i dagens leder.

Helga Zepp-LaRouches tale på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing.

"Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den

*hidtil eneste
kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge
landsbyer på Månen,
udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i
vort univers, løse spørgsmålet
om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse
spørgsmålet om
sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem
udvikling af
termonuklear fusionskraft?
Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i
stand til at overvinde
geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel
for alle.”*

*Leder fra LaRouche PAC, 15. maj, 2017 – Helga Zepp-LaRouche,
stifter og præsident for Schiller Institutet, deltog i går,
på åbningsdagen af Bælt & Vej Forum for Internationalt
Samarbejde i Beijing, Kina, i »Tematisk session om
udvekslinger mellem tænketanke«, på panelet med titlen, »Bælt
& Vej for fremme af stærk, afbalanceret, inkluderende og
bæredygtig, global økonomi«. Her følger hendes indlæg:*

Bælt & Vej byder Verdenslandbroen velkommen

I de tre et halvt år, der er gået, siden præsident Xi Jinping annoncerede initiativet i 2013, har der været en åndeløs dynamik i den Nye Silkevej. Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle

deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termionuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.

Det er åbenlyst, at Verdenslandbroen er ideel for at fuldføre udviklingen af vor planets indlandsområder. Koloniseringen af det nære rum bliver den indlysende, næste fase af den infrastrukturelle åbning af menneskets naturlige levested.

Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet. Siden præsident Xi Jinping tilbød præsident Trump, at USA kunne tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet, er der nu et praktisk forslag på bordet, hvor USA kan blive en integreret del af Verdenslandbroen. USA's infrastrukturbehov, der er enorme, kunne være en perfekt anledning til at konvertere alle eller en del af de \$1,4 billion, som udgør Kinas beholdning af amerikanske statsobligationer, til sådanne investeringer via en infrastrukturbank. For eksempel har USA virkelig brug for ca. 40.000 mil hurtige jernbaner, hvis de ønsker at være på

lige fod med de kinesiske planer om frem til år 2020 at forbinde alle de større byer i Kina via hurtigtog.

Den amerikanske økonomi ville opleve en enorm styrkelse gennem en sådan storstilet infrastrukturinvestering og kunne igen eksportere til det hastigt voksende, kinesiske marked, og når konkurrence først er udskiftet med samarbejde, er mulighederne for joint ventures mellem USA og Kina i tredjelande enorme.

Siden præsident Trump har erklæret, at det er hans plan at genintroducere det Amerikanske Økonomiske System, opfundet og praktiseret af Alexander Hamilton, Henry C. Clay og Abraham Lincoln, og ligeledes genintroducere Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, er muligheden for en snarlig etablering af en Nationalbank og et statsligt kreditsystem, med det formål at kanalisere kinesiske beholdninger (af amerikanske statsobligationer) over i infrastrukturinvesteringer, nærmere en realitet.

Alt imens flere og flere europæiske nationer, både i og uden for EU, er ved at anerkende BVI's enorme potentiale og giver udtryk for planer om at blive et omdrejningspunkt for eurasisk samarbejde, så har selve EU været reserveret, for at sige det diplomatisk.

Der er imidlertid en enorm udfordring, som gør, at EU-staterne kunne overbevises om at samarbejde med BVI: Det er flygtningekrisen. Den eneste måde, hvorpå dette Europas moralske sår kan heles, er den aktive integration af de europæiske nationer i en storstilet udviklingsplan for hele Afrika, under BVI.

Den nye, positive udsigt til samarbejde mellem USA og Rusland i Syrien om deeskalering og samarbejde mellem de to landes militære styrker, sammen med Astana-processen, stiller nu en stabilisering af hele regionen i sigte. Der eksisterer allerede tilbud fra Kina om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.

Den Nye Silkevej må – som oldtidens Silkevej gjorde det – føre til en udveksling af de skønneste udtryk for alle de deltagende landes kultur, hvis den skal lykkes. Den sande betydning af win-win-samarbejde er mere end blot den materielle fordel af infrastruktur- og industriudvikling, men er også den frydefulde opdagelse af andre kulturer og skønheden i deres klassiske musik, poesi og malerkunst og hermed, gennem at lære dem at kende, at styrke vores kærlighed til menneskeheden som helhed.

I opbygningen af Verdenslandbroen vil alle nationer samarbejde om at undersøge, hvordan man anvender lovene for noosfæren med det formål at etablere levedygtige former for regeringen af os selv. Udvikling af de skabende, intellektuelle evner hos alle mennesker i alle nationer vil give hele menneskeheden en fornemmelse af enhed og formål, som vil gøre vores art virkeligt menneskelig. Når vi organiserer vore samfund omkring videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, vil vi fuldende vores viden om, hvordan vi uophørligt kan fremme menneskehedens selvudviklingsproces, intellektuelt, moralsk og æstetisk, og vi vil finde vores frihed i nødvendighed – hvor vi gør vores pligt, med lidenskab!

Helga Zepp-LaRouche på kinesisk Tv i diskussion om Bælt & Vej; 28 min.

RADIO SCHILLER 15. maj, 2017: Bælt & Vej Forum i Beijing: Med deltagelse af bl.a. USA, Danmark og Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche

Med formand Tom Gillesberg

China Daily har også en artikel om Helga Zepp- Larouche i sin dækning af Bælt & Vej

14. maj, 2017 – I sin artikel, »[Momentum for Bælt & Vej-Initiativ vokser med utrolig kraft](#)«, fremlægger *China Daily's* engelske udgave også Schiller Instituttets stifter og leder, Helga Zepp-LaRouches vurderinger af Bælt & Vej Forum (BVF).

Helga Zepp-LaRouche kaldte Bælt & Vej-initiativet (BVI) »en ny dynamik med et nu voksende momentum. De personer, der sagde, at Bælt & Vej-initiativet ville bryde sammen, har nu beviseligt taget fejl, for statistikkerne viser nu, at det er blevet verdensøkonomiens motor for vækst – ja faktisk, den eneste motor for vækst.«

I den mest dristige udtalelse karakteriserede Zepp-LaRouche initiativets art: »Kina har haft en utrolig økonomisk udvikling i løbet af de seneste 30 år, og det, som Bælt & Vej-initiativet på en vis måde gør, er, at det gør det muligt for Kina at eksportere dette mirakel.« Og, sagde hun, »initiativet har allerede ændret dynamikken omkring mange af brændpunkterne i verdens kriseområder«.

Tyrkiets præsident Tayyip Erdogan gav i sin hovedtale udtryk for, at han var enig i denne indsigt, da han udtalte, at »Dette [BVI] vil blive et initiativ, der vil gøre en ende på terrorisme«.

Helga Zepp-LaRouche understregede over for *China Daily*, at Kina havde vist, det var førende på verdensplan mht. højhastigheds-jernbanesystemer, som landet frem til år 2025 vil have 40.000 km af, og som det begyndte at opbygge i 2006. Hun bemærkede den elendige tilstand, som USA's transportinfrastruktur befinder sig i, og at kinesisk ekspertise kunne hjælpe USA med at efterligne et sådant højhastigheds-jernbanenet. Hun bemærkede, at der var »positive tegn« under Trump-Xi-topmødet på Mar-a-Lago, Florida, »og, alt imens hr. Trump ikke selv er til stede ved Forummet, så er der planlagt et snarligt besøg til Kina«, sagde hun.

Foto: Helga Zepp-LaRouche ses her som deltager og taler på topmødet 'T20' – Tænk tank 20 – i Beijing, 29. juli, 2016.

Schiller Instituttets stifter

Helga Zepp-LaRouche deltager i Bælt & Vej Forum

14. maj, 2017 – Helga Zepp-LaRouche deltog i Bælt & Vej Forum i Beijing i dag, som leder af Schiller Instituttet. Schiller Instituttet, der er én af de afgørende tænketanke, der er involveret i Bælt & Vej-initiativet, var blevet inviteret til at deltage i konferencens diskussioner.

Det kinesiske pressebureau *Xinhua* interviewede Zepp-LaRouche, som i Kina velkendt som »Silkevejsladyen« for igennem nu 35 år at være fortaler for idégrundlaget for det, der nu er Bælt & Vej-initiativet. Interviewet er dateret Berlin, 14. maj. En uge tidligere, den 5. maj, interviewede *China Daily* Zepp-LaRouche om hendes organisations mobilisering for USA's deltagelse i topmødet 14.-15. maj, og gav interviewet overskriften, »Trump opfordres til at deltage i Bælt & Vej Forum«.

Nu, sent søndag aften ved *EIR Alert's* sengetid i USA, har *Xinhua* på sin »I dybden«-side, interviewet med Zepp-LaRouche.

Ordlyden i *Xinhua's* interview er som følger: »Interview: Bælt & Vej-initiativ bliver 'En virkelig Verdenslandbro'«.

»Berlin, 14. maj (*Xinhua*) – Kinas Bælt & Vej-initiativ vil fortsætte med at vokse og blive til en virkelig verdenslandbro, siger Helga Zepp-LaRouche, præsident for tænketanken Schiller Instituttet, til *Xinhua*.

»'Bælt & Vej-initiativet er det vigtigste, strategiske initiativ på planeten', sagde hun. 'Det bringer ikke alene økonomisk fremgang til alle deltagerlandene, men udgør også et virkeligt fundament for en fredsorden for det 21. århundrede.'

»'I begyndelsen troede visse lande, at initiativet kun ville bringe fordele for Kina, men indså dernæst, at det drejede sig

om win-win-samarbejde mellem alle deltagerlandene', sagde hun.

'For Afrika og andre udviklingslande er det første gang, de har fået adgang til avancerede teknologier inden for initiativets rammer for bekæmpelse af fattigdom og styrkelse af udvikling', sagde ekspertten.

Initiativet gør det også muligt for andre lande at 'gentage de seneste tyve års kinesiske, økonomiske mirakel', tilføjede hun.

Hun udtrykte også sin overbevisning om, at Bælt & Vej-initiativet spiller en vigtig rolle i fremme af den menneskelige civilisation.

'Det vil føre til videnskabelige og teknologiske gennembrud, med internationalt samarbejde inden for termonuklear fusionsteknologi, der vil give os sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer.'

Gennem initiativet vil alle deltagerlande også få en chance for at lære om hinandens kulturer og traditioner, sagde hun.

'Jeg er sikker på, at det (initiativet) vil fortsætte med at vokse og blive til en virkelig verdenslandbro, med en omskrivning af et gammelt slagord: intet land vil blive ladet tilbage', sagde Zepp-LaRouche.«

Foto: Helga Zepp-LaRouche i Kina, 1996, ved Den Eurasiske Landbros Østlige Terminal.

Latinamerikas fremtid ligger

på den Nye Silkevej. Af Helga Zepp-LaRouche

Zepp-LaRouches videopræsentation til en konference, »Latinamerikas fremtid ligger på Silkevejen«, 4. maj, 2017. Fr. Zepp-LaRouche udvikler her en dramatisk vision om økonomisk »win-win-samarbejde«, der kan løfte hvert eneste menneske ud af fattigdom; og om den Ny Silkevejspolitiks potentiale for at udløse menneskelig kreativitet på hele planeten, der kan skabe en ny, kulturel renæssance.

Helgas tale blev vist ved møder, der var samlet i Mexico City, Hermosillo og Querétaro (i Mexico); i Lima og Pucallpa (i Peru); og i Guatemala City, og blev ligeledes udsendt live over Internettet.

Engelsk udskrift:

Dear Friends of the Schiller Institute,

I will speak to you about the "Future of Ibero-America Lies in the New Silk Road," and I want to send you my most heartfelt greetings, watching the video in Peru, Guatemala, Mexico, Argentina, Chile, Colombia, the Dominican Republic, the United States, and maybe elsewhere.

We are only eight days away from an event which will make clear to the whole world that the world *is* changing, that we are already in the process of developing a completely new paradigm, that of the New Silk Road, otherwise called the Belt and Road Initiative. In Beijing, between the 14th and 15th of May a summit will take place. Already 28 heads of state, or 28 nations have agreed to attend, and those heads of state include those of Argentina and Chile, but also there will be high-level representatives and delegates from 110 nations, altogether 1,200 delegates; there will be 60 international organizations represented. And they will sign in the context

of this summit, 20 cooperation agreements between China and 20 countries into a document which then will define the goals and principles, and specify cooperation; it will develop an international new platform on science, technology, exchanges and training of talent among the participating countries.

This Belt and Road Forum will be an historic event. It will be the consolidation of a process which started three years and eight months ago, when President Xi Jinping in Kazakhstan announced the New Silk Road. And in this period, the true conception of "win-win cooperation" among altogether almost 70 nations, has become a reality, where it is clear that no longer is this a zero-sum game where one has advantage and the other one suffers, but this is a true "win-win cooperation," where each country is having equal benefits from such cooperations.

Now the significance in this conception of the Belt and Road Initiative which is open to all nations of the world, including the United States and the European nations, even though they are still not so clearly in favor of it, or at least it's a mixed situation, the significance of this concept lies in the fact that for the first time in human history, it overcomes geopolitics – geopolitics which was the cause of two world wars in the 20th century – because it establishes a higher level of reason, and since it's open to every country, it can reach into the farthest corner of the world.

Since this program has been put on the agenda by Xi Jinping it has led to an unbelievable explosion of development, absolutely unprecedented in history. China has signed more than 130 bilateral and regional transport agreements. It opened 356 international road routes, for both passengers and freight; there are now 4,200 direct flights connecting China with 43 Belt and Road countries; there are presently already 39 China-Europe freight train routes; currently, there is daily leaving such a cargo train from Chongqing to a European destination.

There are in the meantime, six major industrial development corridors, and the 21st Century Maritime Silk Road. These corridors not only are, one, a corridor from China to Central and Western Asia which is intended to be extended through Iraq, Syria, Turkey, into Europe and into Africa; there is a second corridor from China to Western Europe which goes from such cities as Chengdu, Chongqing, Yiwu, Lianyungang, going to Duisburg, Hamburg, Rotterdam, Lyon, and Madrid. There is thirdly the Mongolia- China-Russia corridor which involves 32 large projects. There is fourthly, the China-Pakistan Economic Corridor (CPEC), where China has invested \$46 billion and this project is creating 700,000 new jobs in Pakistan. There is the Bangladesh-China-India-Myanmar (BCIM) corridor, which bridging the whole region of Southeast Asia. Then you have the China-Indochina Peninsular corridor, and you have in the meantime the development of an entire railway network in Eastern and Central Africa.

This is unprecedented in human history, because after literally centuries of suffering colonialism and poverty and underdevelopment, for the very first time, through this Chinese initiative is the perspective for the developing countries to overcome poverty, hunger, underdevelopment and realize the true potential of all these countries.

Well, it is most astounding, but then, not so astounding if you think about it, that about this greatest infrastructure project in all of history, there is almost nothing being reported in the mainstream media, at least in the United States and in Western Europe. The mainstream media, with very few exceptions such as for example *Forbes* magazine, they had a six-part series about the potential of the New Silk Road, all the other mainstream media pretend it doesn't exist. So the populations of Europe and the United States know very little about it, and once they realize it, mainly through our efforts, the efforts of the Schiller Institute, they realize that this is a tremendous potential also for their future. And

mostly people get extremely angry that they have been deprived of this knowledge.

Now, it is very clear that the old forces of the old paradigm, the paradigm of geopolitics, a system based on so-called globalization which emerged after the collapse of the Soviet Union, and which was and is based on the "special relationship" between the British and the United States, this system which was based on profit for the rich, making the gap between the rich and poor ever wider, a system which is now specifically now aiming to overcome poverty in the whole world and have a "win-win" relationship among equal nations with equal rights, equal respect for their sovereignty, these old geopoliticians regard this new system as a complete threat to their existence. So they try to maintain the illusion that it does not exist.

Just today appeared a very interesting article by Robert Parry, who is an investigative journalist in the United States, who became rather famous because of his coverage of the Iran/Contra affair; he wrote an article with the title, "The Existential Question of Whom To Trust." And he says, "The looming threat of World War III, a potential extermination event for the human species, is made more likely because the world's public can't count on supposedly objective experts to ascertain and evaluate facts. Instead, careerism is the order of the day among journalists, intelligence analysts and international monitors – meaning that almost no one who might normally be relied on to tell the truth can be trusted." He says, and I fully agree with that, what replaces objective reporting is "groupthink," where experts "have sold themselves to ... powerful interests in order to keep high-paying jobs and ... don't even seem to recognize how far they've drifted from principled professionalism."

Well, that will not help them, because the positive alternative of the Belt and Road Initiative does exist and it is also the remedy to the two existential crises facing human

civilization at this point: First, the danger of a global nuclear war, which is now most obvious in the crisis around the two Koreas, and naturally, still to a certain extent the situation in Syria; and secondly, the danger of an uncontrolled crash possibly to occur this year, which if it would occur would lead to uncontrollable chaos out of which the danger of a nuclear war would arise as well.

Let's briefly look at the second danger. On July 25th, 2007, my husband, Lyndon LaRouche made truly history forecast: He said, this present global financial system is hopelessly finished and all which you will see now is that the different elements will come to the surface. And it will not be resolved until you have complete, total reorganization of this bankrupt system through a number of measures, Glass-Steagall, a return to a credit system and the American System of economy.

Exactly one week later, the secondary mortgage crisis in the United States erupted, which then, since it was not dealt with by the measures which LaRouche proposed, escalated into the big financial crash of Lehman Brothers and AIG in September 2008.

At that point, for a very short period of time, actually some days and weeks, the leaders of trans-Atlantic world were absolutely convinced this was a systemic crisis, and some of them, like Sarkozy of France, even called for a New Bretton Woods, because they were so scared that this whole system may disintegrate. Unfortunately, this shock lasted not very long, and already at the next G20 meeting in Washington on Nov. 15, of the same year, they basically decided to paper it over, go for quantitative easing and use other so-called "tools" of the instruments of the central banks in the United States rather than going for the Glass-Steagall separation law of Franklin D. Roosevelt, which my husband has prescribed, they went into Dodd-Frank, which basically was just a cover-story to keep the high-risk speculation of the big banks going.

In the meantime, the central banks of Europe, the ECB, of Great Britain, Japan, and the Federal Reserve decided to go into quantitative easing, and they created \$15 trillion in lending facilities to the too-big-to-fail banks, and that added a de facto zero-interest rate since about 10 years. They spent part of this money for so-called bail-out packages, which supposedly went to countries like Greece, but in reality 97% of these bail-out packages went back to the to the big European banks and the American banks.

In the United States this liquidity pumping increased for example, so that corporate debt rose from 2008 to today, from \$8 to \$14 trillion; that is, an increase of 75%, of which almost \$9 are in commercial mortgage backed securities (CMBS). Since 2013, 80% of the corporate borrowing has been used for, not productive investment, but so-called "financial engineering." Now, that is, corporate firms buy up their own stocks to drive up the price, or they're buying other firms in so-called mergers & acquisitions (M&As) for the same effect. They are using \$500 billion per year into driving up those stock indexes, while at the same time, betting on the derivatives of these manipulations.

Despite all of this, the total non-financial corporation profits have not increased since 2011 and started to fall since 2013. Morgan Stanley just put out a report in April that the ratio of non-financial corporate debt to cash from operations is at an all-time high, at a ratio of 3.2 to 1.

Now, with this situation, where the debt is going through the roof relative to the operating cash, and profits are declining, normally, what firms used to do, is to go to the banks and borrow more, but this is now no longer happening, because the banks stopped giving credit because they know this whole system is coming to an end and it's not maintainable.

Just at the recent meeting of the IMF in Washington, they put out a 2017 Global Financial Stability Report, where they

basically wrote that the U.S. debt service to income ratio of the non-financial corporations has gone up 37% in 2014, to 41% in 2016; and those corporations have \$7 trillion more debt than in 2008, but \$3 trillion less equity invested in them. As a result, a wave of defaults has already started. The default rate for the non-financial corporations jumped from 3% at the beginning of 2016, to 5% at the end, and it is expected to be 5.6% in June. The IMF warns that if the interest rates go up, as they did in the period from November to January, then 20% of all U.S. corporations could default. Now, that is higher than the highest mortgage default rate in the crash of 2008.

Now, this gigantic bubble of corporate debt is made more unpayable because of the complete lack of growth in the real economy. The miserable 0.7% growth which was published about the GDP in the United States – and remember that the GDP statistics are always manipulated, and every knowledgeable person in Europe, for example, makes jokes about it – it went up only 0.7% in the first quarter of this year, and that does not pay for this huge bubble.

But the problem is not only in the United States, it's also in Europe. Just recently, the Italian Banking Association put out the figures of the Level3 derivatives in the European countries, where the highest ratio is in Germany, it was 25.5%; British banks, 25.4%; French banks, 20.5%. And Italy, which is always scolded for having the biggest commercial losses, has only 15%. Now, Level3 derivatives are derivatives which don't have a market price because nobody wants to buy them, because people know they are completely toxic. So they are assets collateralized with debt and therefore pretty worthless, but the ECB has allowed the banks to price them according to their own bank model and count them as assets. In the recent stress tests of the European central banks, they left out Level3 assets, so this is a complete illusion which is being maintained because an admission would basically reveal the complete bankruptcy of the system.

Now, there is only one way to prevent a chaotic blowout, and that is the implementation of the Glass-Steagall law which Franklin D. Roosevelt implemented in 1933. And the good thing is that there are presently two legislations in both Houses of the U.S. Congress, and also the head of the National Economic Council Gary Cohn, recently told a group of senators that the Trump administration is absolutely committed to realize Glass-Steagall soon, and that President Trump will fulfill his election promise to go for Glass-Steagall. As a result, there is presently a flood of articles in the last three weeks attacking Glass-Steagall, saying it would not have solved the problem of 2008 – which is a complete lie – and obviously, this expresses the complete nervousness of Wall Street and the City of London because it would bankrupt them and curb their power down to size.

Now, contrary to the asset-based economy of the United States, and partially of Europe, where you have a huge diversity between the different EU members and therefore the whole Eurozone does not function, where basically the situation is completely unsustainable as well, China on the other side, in the first quarter of 2017 had a surprisingly high GDP of 6.9%. All the agencies, like Bloomberg, PricewaterhouseCoopers and others all agree that the primary driver of this Chinese economic growth is the extraordinary investment in infrastructure, both in China domestically, as well as in the Belt and Road countries. For example, Chinese factory output in the same period has been 7.6% in the first quarter also. Household disposable income went up by 7.5%; retail spending up 10.4%. There was a study of PricewaterhouseCoopers in February which said that the great projects of infrastructure grew in the last year already by 50% in value, and there is a new study by the U.S. National Bureau of Economic Research that, based on physical economic factors such as the illumination seen by night from space, that the Chinese economy is actually growing faster than even the Chinese government reports.

Xinhua reported that the goods trade between China and the Belt and Road countries went up by 26.2% in the first quarter. Chinese exports to Belt and Road countries went up by 15.8% in the first three months. Imports to China went up by 42.9% from the 60 countries of the Belt and Road. There are 781 new companies with investments in the Belt and Road countries that have sprung up. Chinese enterprises signed 952 contracts in 61 countries along the Belt and Road.

So the Chinese economy and the Belt and Road Initiative has long become the real engine of the world economy.

So for the United States to come out its present financial danger, there is only one way out, and that is to implement the Four Laws of Lyndon LaRouche: First, Glass-Steagall. Separate the commercial and the investment banks, write off the unpayable debt and toxic paper of the investment banks, put the commercial banks under protection. Then, go to a credit system in the tradition of Alexander Hamilton, implement a National Bank; and increase the productivity of the economy by having a massive investment in fusion technology and space cooperation, and other vanguard technologies to increase the productivity of the labor force.

Now, this could be massively helped by the Chinese cooperating with America on the Belt and Road Initiative which has been offered by President Xi Jinping, at the recent Florida summit with President Trump.

Now Trump has said he wants to invest \$1 trillion into infrastructure in the United States. The American Society of Civil Engineers estimated that the real need of infrastructure is \$4.5 trillion, but Chinese experts estimated that what the United States really would need is \$8 trillion worth of infrastructure. And China could easily help America to rebuild its infrastructure because they have an extraordinary expertise from having done the Belt and Road project for the last three and a half years. China also has offered, already,

to invest its \$1.4 trillion they're holding in U.S. Treasuries. If this would be channeled, let's say, through either an infrastructure bank in the United States or a National Bank in the tradition of Hamilton, this could help to revive the American economy.

Now, the same goes for European nations: They urgently need Chinese investment, because the EU has not been providing it, and that is why right now, you have the complete turning around of European nations – they want to be part of the New Silk Road. For example: Greece, Serbia, Hungary, the Czech Republic, Belarus, but also Italy, Portugal – they have already all stated they want to become “hubs” of the New Silk Road. So there is a complete change of the wind, representing the potential to really realize this fantastic new perspective.

However, the second existential crisis, the danger of nuclear war, now, it is obviously centered right now very massively around the North Korea crisis. Again, there, the solution will be the integration of the two Koreas into the New Silk Road. But it is extremely dangerous. Pope Francis just put out a statement saying “the situation has become too hot,” that the world is at the brink of war, and he said, “We are talking about the future of humanity. Today, a widespread war would destroy – I would not say half of humanity – but a good part of humanity, and of culture, everything, everything. It would be terrible. I don't think that humanity today would be able to withstand it.”

Now, if you study the logic of thermonuclear war, the danger is not half of humanity, the danger is that it could lead to the extermination of all life, of all human life on this planet.

This danger is the result of the old geopolitical manipulation, because the situation in Korea is not unsolvable at all. Already in the '90s and again in 2002, we were very

close to establishing a permanent peace on the Korean Peninsula. North Korea, at that time, in the '90s, had signed the Nuclear Nonproliferation Treaty (NPT); they agreed not to build a nuclear weapons plant, and in return they were allowed to build a peaceful nuclear energy facility. Then, at a certain point the U.S. Defense Secretary William Perry in the Clinton Administration was convinced that Pyongyang was diverting plutonium and he was actively considering the option to take out the [North Korean] Yongbyon plant in a surgical strike. At that point, the former President Jimmy Carter went to Pyongyang and met with North Korean leader Kim Il-sung and they reached an agreement which was supported by the Clinton administration, South Korea, North Korea, with the support of China, Japan and Russia, and they called this the Agreed Framework, which included the idea that North Korea would take down its Yongbyon plant in exchange for which the U.S. helping North Korea build a full-scale 1000 MW nuclear plant; and they also began to provide North Korea with oil until this plant was ready. Inspectors from the International Atomic Energy Agency (IAEA) went there and started to monitor, and there were pledges that they would move very quickly towards a peace agreement surpassing the armistice which still existed – and still exists.

But then unfortunately the Clinton administration came to its end, and was replaced by the Bush and Cheney administration, which immediately started this talk which we know only too well from the present days, that they couldn't work with a "brutal dictator," and not cooperate. So basically, this already put a cloud over this whole project. But still, in 2002, South Korean President Kim Dae-jung adopted the "Iron Silk Road" which had initially been proposed by Lyndon LaRouche, who had always maintained that the way to solve the Korea crisis is with the New Silk Road: That you have to build the railroads from Busan at the southern tip of south Korea, through North Korea, all the way to Rotterdam. And once you have South Korean and North Korean engineers working together

building railways, that the real basis for peace could be established.

Now the two railroads started to be built, but also one of them going from Seoul via Kaesong to the old Silk Road, the Chinese railway; and one was supposed to go up the east coast to North Korea and then link up in Vladivostok with the Trans-Siberian Railroad. Also in 2002, in the village of Kaesong, they started to build an industrial park, where South Korean companies deployed very high-skilled North Korean labor to build up industries, set up factories and things actually went along very well. Also, there were Six-Party Talks supporting this Sunshine Policy of the South Korean President.

At that time, Bush and Cheney reluctantly went along with it, but all the time kept nagging North Korea as cheating, "don't believe them," and so forth. At a certain point, the Six Party Talks ended, and when Obama came in, and started his "Asia pivot" policy, which was not aimed at North Korea, but really aimed to isolate China, and in encircle it, they started to build up military forces aimed against China.

So under the pressure from President Obama very recently, South Korean President Park Heun-hye cancelled the Kaesong industrial park and agreed to the deployment of THAAD missiles, and these Terminal High Altitude Area Deployment missiles, again, are not deployed against North Korea, but aimed at China and Russia: Because North Korea is only 30 miles away from Seoul, and they don't need to send ICBMs into space to then hit Seoul 30 miles away because North Korea has sufficient artillery to accomplish the same aim; but these THAAD missiles have X-band radar which can see deeply into the territory of China and Russia, which is why both countries have named these THAAD missiles as an existential threat to their national security.

This is a very dangerous situation, because if North Korea would strike Seoul, all of North Korea would be wiped out in

return, the entire North Korean leadership would be killed as has been stated by many forces around the United States, and the population of Seoul would be wiped out very clearly also. If this war would escalate, it would clearly have the potential to escalate to Japan, to the United States and also lead to a global nuclear war.

Now, that danger is presently absolutely real. The only sign of hope, is that since the summit between President Trump and President Xi Jinping in Mar-a-Lago, Florida, where a very positive working relationship and almost friendship has been developed between these two Presidents, this summit has been called by the Chinese a "complete success"; Secretary of State Tillerson has said this has absolutely enhanced mutual trust and both have stated that their common aim is the de-nuclearization of Korea; that they want to resolve the situation through a peaceful dialogue.

Now that requires, also, that the recent Chinese proposal to have a so-called "double suspension," meaning a suspension of the missiles and nuclear tests on the side of north Korea; and a suspension of the joint military drills on the side of South Korea and the United States on the other side. Russia has completely supported this Chinese policy of double suspension. That would be the first step.

What is needed then, is a comprehensive approach of the New Paradigm, of "double suspension," to include North Korea in the Belt and Road Initiative, integrate the Sunshine Policy with the New Silk Road and the key to it is the collaboration between Xi Jinping and Trump. It can absolutely work, because there are elections on May 9th in South Korea, where the likely winner already came out against the THAAD deployment, so the hurried deployment now makes absolutely no sense; also, in the recent month, the relationship between Prime Minister Shinzo Abe of Japan with Putin of Russia has absolutely increased and positively developed, where you have joint Russian-Japanese investments in the Far East of Russia, and

therefore, the elements of a solution are absolutely there.

What has to be put on the agenda, therefore, is the "Greater Tumen Region Development project, which we also represented in the World Land-Bridge report. This is a regional development project involving the Greater Tumen Initiative, a development project which would build up the entire border region between China, Russia, Mongolia, North Korea, and South Korea, and develop the entire region around it, around the Tumen River which is the border between China and North Korea; and North Korea was a part of this project, until 1993, at least in its initial forms.

So, what has all of this today with the future of Latin America, and the my speech has, that "The Future of Latin America Lies in the New Silk Road"?

Now, I personally believe for a very long time, that the great German mind, and philosopher, and statesman, and natural scientist, Nikolaus of Cusa was absolutely right, when he, already in the 15th century, said that the solution to fundamental problems cannot be in partial remedies, but that you have to find a level of the solution which establishes a higher level of reason which he called the "coincidence of opposites," or the *coincidentia oppositorum*. You have to establish a level of reason where the One has a higher reality than the Many, and that is exactly the "win-win cooperation" of the Belt and Road Initiative today.

Now, in the age of nuclear weapons, of the internet, of air travel which can bring you in a few hours to every part of the globe, the world has become a very small place. And unlike in previous periods, where you had one culture going under and some other culture at some other part of the world didn't even know about it, because it would take years to travel from one region to the next, this time, we are sitting in one boat, and therefore, people have to start to think strategically and not think that the financial crisis of the trans-Atlantic sector,

or the North Korea crisis is something alien to them, but that we have to solve all of these problems simultaneously, or else there will be no solution for anybody.

Now the only way for Latin American countries to solve the problem of the drug epidemic which is haunting some countries in an existential way; or of poverty, or of underdevelopment, is to revive the development plan of Lyndon LaRouche, which he called in 1982 *Operation Juárez*, when he worked with President José López Portillo to integrate all of Latin America in one large infrastructure-integrated network. This is possible to be realized today, and it is possible, because of the Chinese Belt and Road Initiative.

What we have to do, is we have to build a fast train system connecting the southern tip of Latin America in Chile and Argentina, going all the way up north, through Central America, North America, to the tip of Alaska, connecting through the Bering Strait Tunnel with Siberia, and in that way linking the trans-American transport corridor with the trans-European-Eurasian infrastructure network.

The infrastructure offered by China is already going in this direction. China has offered financing and help in the construction of the Bi-Oceanic Railroad, which you will hear about in the next presentation, which will be a railroad between Brazil and Peru, and another route through Bolivia; China is presently already building a science city in Ecuador, where at the recent state visit of President Xi Jinping in Lima, and Ecuador, and Chile last fall, attended a joint meeting with the former President of Ecuador President Correa in which both stated the intention that very soon China and Ecuador will be on the top of science and technology, representing the state-of-the-art in these areas. Now, this is a very ambitious and very hopeful intention.

Also, the fact that Chilean President Michelle Bachelet will go to the Belt and Road Forum and then add a state visit in

China to that, represents the potential of bringing all of these projects a big step forward. The former Ambassador to China from Chile Fernando Reyes Matta said the world leaders who are attending the Belt and Road Forum are betting on the future. He said: Should we think from Latin America about linking with the One Belt and Road if it will have the same effect as the Marshall Plan on Europe? Well, the answer is obviously, yes, because the Belt and Road Initiative is already now twelve times larger than the Marshall Plan was in its time, and it is open-ended and it can be extended without a limit.

Now this fantastic economic development perspective also has, and must have a cultural dimension to it. At the recent Ancient Civilizations Forum in Greece, where the foreign ministers of ten countries that have long, old cultures attended, among them, were the foreign minister of Bolivia, of Mexico, and Peru, all countries which had a very proud, ancient tradition, they were intending to revive this old culture, in order to connect it to the ambition of the future. Because it is necessary for this whole project to succeed, that we revive the best traditions of each nation on this planet, of each culture, and then have a dialogue, so that each nation knows about and finds out about the treasures what actually universal history has accomplished to this present point.

If we have an economic "win-win cooperation," it will uplift every human being out of poverty, it will unleash the tremendous potential of human creativity, and it will lead, I am absolutely certain, to a new cultural Renaissance. Where people in Latin America must absolutely know about, that we as a human species as a whole are on the verge of a completely decisive branching point in human history: That the New Silk Road allows for a completely New Paradigm, where for example, the old idea that earning virtual money, money figures which could disappear from your bank account instantly, once you

have a financial crash, and what you never owned because it was always virtual, you can also never lose, that this wrong idea will be replaced by the concept of a meaningful life where each person can unfold the totality of his or her creative potential; and something which was only possible for a very few individuals in history, such geniuses as Dante, Kepler, Einstein, Schiller, Vernadsky, Beethoven, but very few people could reach that level of personal creativity, because people up to now were so burdened by having to earn their livelihood, by the constraints of managing their daily lives, that they could not fulfill this potential. Now this will be possible to change and we will have a society, increasingly, on our planet, where more and more people, and eventually *all* people can be truly human by developing all potentials they have embedded in them.

So provided we can solve the two existential crises I mentioned, we are really looking at a very bright future. If Latin America would link up with the Belt and Road Initiative this potential can be realized for all of us in a very short period of time.

En uge før Beijing topmødet går verden i retning af Kinas Bælt & Vej-initiativ

Leder fra LaRouche PAC, 7. maj, 2017 – Det er et ironisk tidens tegn, at Argentinas ambassadør til Kina, Diego Guelar, i denne uge, på tærsklen til Bælt & Vej-topmødet i Beijing,

udgav en artikel, der lovpriser Kina for at blive det 21. århundredes supermagt »uden at løsne et eneste skud«. Guelar rapporterede, at Kina var trådt ind i sin nye, globale rolle med »ansvar« og »lederskab«, og han roste Kinas spektakulære, økonomiske præstationer med nedbringelse af fattigdom, forhøjelse af den forventede levealder og global infrastrukturudvikling.

Ironien ligger i, at Mauricio Macris regering hidtil har været en Wall Street-darling, der har været en skinger modstander af samarbejde med Kina, BRIKS eller Bælt & Vej-initiativet (BVI). Og det var et tidens tegn, fordi næsten alle nationer på planeten nu vender sig mod Kina og BVI, med håbet om et Nyt Paradigme for menneskeheden.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, indfangede essensen i denne strategiske mulighed i bemærkninger i dag:

Ambassadør Guelars bemærkninger er et særdeles passende eksempel på den aktuelle, globale dynamik, sagde hun. »Dette er helt klart den vej, tingene går, og vi bør optrappe vores kampagne for, at USA absolut må gå med i denne indsats, fordi det er den eneste meningsfulde måde, på hvilken alle de geopolitiske konflikter i verden kan overvindes.«

Zepp-LaRouche understregede, at, selv om der er taget nogle positive skridt for at slukke luntten til diverse globale, sprængfarlige brændpunkter, såsom aftalen mellem den russiske præsident Vladimir Putin og Amerikas Donald Trump om at oprette fire »deeskaleringszoner« i Syrien, »så er vi absolut ikke ude af farezonen. Vi bør ikke have nogen illusioner, for tingene kan meget hurtigt gå galt«.

Øverst på listen over disse overhængende farer står den globale finanskrisen. »Vi konfronteres stadig med en potentiel nedsmeltning af finanssystemet. Vi har stadig ikke vedtaget Glass-Steagall og Lyndon LaRouches Fire Love. Og vi ved stadig

ikke, hvilken form for Glass-Steagall (bankopdeling), man diskuterer« i Trump-administrationen og andre steder i USA.

Ikke desto mindre »mener jeg, at vi generelt ser på meget optimistiske udsigter. Om en uge finder det historiske BVI-topmøde sted i Beijing, og jeg er absolut sikker på, at, som resultat, vil BVI-dynamikken blive endnu stærkere. Den går faktisk i retning af, at den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som er den politik, LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i årtier. Zepp-LaRouche understregede tempoet, i hvilket disse strategiske forandringer finder sted. »Dette sker alt sammen blot tre år efter, at politikken med den Nye Silkevej først blev udtalt af Kinas præsident Xi Jinping. Og hvis man tænker på den hastighed, med hvilken denne dynamik har slået rod på globalt plan, så er det ganske åndeløst.«

Zepp-LaRouche adresserede dernæst det centrale, strategiske spørgsmål om USA's forhold til dette fremvoksende, Nye Paradigme. »Det ville være den absolut naturlige fortsættelse af disse seneste tre år, at inkludere USA i Bælt & Vej-initiativet; at inkludere Europa og at udvikle hvert eneste indlandsområde på planeten, og at løfte ethvert menneske på denne Jord ud af fattigdom. På denne måde kan vi virkelig begynde at definere menneskehedens fælles mål, udvikle et fællesskab, eller et samfund, for civilisationens fælles fremtid og begynde at takle de problemer, det virkelig er værd at takle: nemlig, at bygge bosættelser på Månen; at udvikle en bedre forståelse af universets love; og at finde løsninger på uhelbredelige sygdomme.

Vi har alle mulige fantastiske projekter, som vi skal udføre, hvor vi arbejder sammen som én menneskehed. Og hvorfor skulle dette ikke være muligt? Lad os gå frem på optimistisk vis for at virkeliggøre de gennembrud, som er absolut nødvendige.«

Zepp-LaRouche understregede, at det amerikanske folk *ikke* er så splittet, som massemedierne vil have alle til at tro. Men

»de, der er uenige i disse medieskabte splittelser, bør træde frem i lyset og være med til at bringe USA ind i det Nye Paradigme omkring den politik, som Lyndon LaRouche i årtier har fremlagt«.

Titelbillede: Kort over hovedruterne for "Bælt & Vej" – det 21. Århundredes Maritime Silkevej og det Økonomiske Silkevejsbælte over land – det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, der åbner op for udvikling af planetens indlandsområder, og som allerede nu er 12 gange større end Marshallplanen, der genopbyggede Tyskland – og Europa – efter Anden Verdenskrig.

»Øst og Vest: En dialog mellem storslåede kulturer« Af Helga Zepp-LaRouche

*Lige fra begyndelsen havde Schiller
Instituttet den idé, at vi måtte have en
retfærdig, ny økonomisk verdensorden;
men at det aldrig ville fungere, hvis det ikke
blev forbundet med en renæssance af
klassisk kultur.*

Det, jeg vil tale om, er ideen om den højeste menneskehed, det fælles filosofiske grundlag for vestlig og asiatisk kultur ... Præsident Xi Jinpings håbefulde vision for det, han altid kalder et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid ... er blevet vedtaget som en resolution i FN's Sikkerhedsråd. ... Med

dette koncept er et strategisk initiativ, som kan erstatte den krigsskabende geopolitik med idealet om en forenet menneskehed, sat på dagordenen

Download (PDF, Unknown)

**Det nye britiske kup i USA –
Helga Zepp-LaRouche.
EIR kortvideo 20. april,
2017.**

**Væsentlige klip fra Schiller
Instituttets 2-dages
konference i New York – 35
min.**

Helga Zepp-LaRouche lancerer BüSo valgkampagne i Berlin: Hvordan Tyskland kan gå med i det Nye Paradigme

23. april, 2017 – Helga Zepp-LaRouche holdt hovedtalen den 22. april i Tysklands hovedstad Berlin for at lancere Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritets (BüSo) kampagne til landdagsvalget, BüSo-partiet, som hun stiftede i 1992. At bringe Tyskland ind i det Nye Silkevejsparadigme vil blive hovedtemaet i kampagnen, med Helga Zepp-LaRouche, der leder listen på 11 kandidater ind i forbundsdagsvalget den 24. september. Tysklands skæbne vil ikke blive afgjort af interne kræfter, men ved at fremlægge den eneste, tilgængelige mulighed for et strategisk skifte, som Tyskland har så hårdt brug for, sagde hun.

Nylig hjemvendt fra den strategisk vigtige konference i New York City, fremlagde Helga Zepp-LaRouche en tidslinje for, hvordan den britiske krigsfraktion midlertidigt har kapret præsident Trump, som tidligere har udtalt sin opposition til sine to forgængeres krige for regimeskifte. Denne udvikling er dybt alvorlig, understregede hun, men den kan svinge tilbage, hvor vi vil se et samarbejde mellem Trump, Putin og Xi, der omgør det britiske krigsfremstød. Tyskerne har stadig ikke overvundet en dyb, mental blokering, hvor de ikke ser det positive potentiale, der stadig findes i Trumps præsidentskab.

Zepp-LaRouche gav en udstrakt, historisk præsentation af de internationale LaRouche-netværk. Hele verdensdynamikken drejer sig om at virkeliggøre den Nye Silkevejs/kinesiske Bælt & Vej-initiativs model for win-win-samarbejde, der ikke kan standses eller fejes ind under gulvtæppet. Hun udfordrede deltagerne til at gå med i BüSo for at ændre Tysklands strategiske

orientering, bort fra de britiske krige og hen mod Bælt & Vej-initiativet. »Jeg er fast overbevist om, at dette kan opnås«, sagde hun.

Der findes ikke længere nogen »værdier« i Vesten – for at opnå vores mål, må vi blive sandhedssøgere og tage imod ideerne fra Schiller, Nikolaus von Kues og Konfutse, der alle var enige om princippet for visdom som værende sjælens forædling. Styrken fra BüSos ideer bliver en afgørende kraft i det tyske valg, og vi kan forvente pludselige og uforudsete skift.

Helga blev efterfulgt af en særlig gæst, Harley Schlanger, der talte om, hvordan Trump har chokeret den transatlantiske elite med sin valgsejr. Siden han blev valgt, har han talt om at forsvare arbejderne ved at gå tilbage til det Amerikanske System, genindføre Glass-Steagall, afslutte krigene for regimeskifte og komme tilbage til en videnskabsbaseret anskuelse. Det er grunden til, at briterne har angrebet ham så ondskabsfuldt, og hvorfor de lagde en fælde for ham i Syrien. Briterne kan se LaRouches skygge i disse ideer, og de er desperate for at forhindre, at de bliver til virelighed – men de er også bankerot! LaRouche har krævet, at Trump omgående møder Putin, og Helga Zepp-LaRouche har ligeledes understreget betydningen af, at Trump deltager i topmødet i Beijing. Vi må bringe LaRouches politikker ind for at forme en positiv dagsorden for Trump, og for Tyskland – Vi har brug for stærke ideer, der præsenteres med lidenskab, for at vække tyskerne af deres hi, konkluderede han.

Arrangementet indledtes med to koraler af Bach, som blev smukt fremført af vores Berlin-kvartet. Der var præsentationer fra andre kandidater på Berlin-listen, inklusive Leona Meyer Kasai, Stefan Ossenkopp, Jonathan Thron, der rapporterede om sit arbejde i Jacques Cheminades kampagne i Frankrig, og Wolfgang Lillge. En livlig diskussion fandt sted, inklusive nogle intense ordskift med Zepp-LaRouche om, hvordan vi kan bruge vores kampagne til at transformere Tyskland.

Foto: Helga Zepp-LaRouche ses her holde hovedtalen på konferencen i New York, den 13. april:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=18940>

»Samarbejde mellem Kina og USA om Bælt & Vej-Initiativet«. Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche, 13.-14. april

Folk tager fuldstændig fejl, når de tror, at Det britiske Imperium ikke længere eksisterer. Der skete det, at, efter Sovjetunionens kollaps, gik Storbritannien og de noekonservative i USA i gang med bestræbelser på at etablere en unipolær verden. Man kan også sige, at det er det samme som globalisering: det er et forsøg på at etablere et verdensimperium, baseret på den angloamerikanske relation; for tidligt erklærede Fukuyama historiens slutning, dvs., at hele verden ville blive forvandlet til demokratiske stater, og de opfandt sådanne ting som »retten til at beskytte« (eller ansvaret for at beskytte, R2P, -red.), »humanitær intervention«, »regimeskifte«; 'farvet revolution' imod enhver regering, der ikke ville underkaste sig. ...

Download (PDF, Unknown)

Video: Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche: »Samarbejde mellem Kina og USA om Bælt & Vej-Initiativet Schiller Instituttets konference i Manhattan, New York, 13. – 14. april, 2017

I disse meget urolige tider er evnen til at koncentrere sig og fokusere på, hvad menneskehedens sande mål er, og hvad menneskehedens fremtid er, af yderste vigtighed. Det er især vigtigt for amerikanere at høre dette perspektiv, set med de amerikaneres øjne, der anser sig selv for at være amerikanere af natur, og i princippet. Det har været Schiller Instituttets tankegang, lige fra dets start; og det har, fra dengang og frem til i dag, altid været mig en stor ære, ved enhver lejlighed, hvor det behøvedes, at introducere grundlæggeren og lederen af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

[Læs hele Helgas tale på dansk.](#)

Helga Zepp-LaRouche interviewes af Sputnik forud for mødet mellem Xi og Trump

... jeg mener, at, siden Kina i 2013 lagde politikken med den Nye Silkevej, eller Bælt & Vej-initiativet, som det nu kaldes, på bordet, og har været i gang med at bygge denne Nye Silkevej, med en idé om, at også USA skulle tilslutte sig den, skulle det slet ikke forbavse mig, hvis noget i denne retning blev diskuteret, til manges store overraskelse.

5. april, 2017 – Dette er et udskrift af et interview, Sputnik førte med Helga Zepp-LaRouche i dag, mht. det forestående topmøde mellem præsidenterne Xi Jinping og Donald Trump:

Spørgsmål: Hvad vil tonen i mødet være?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg tror, det vil være venskabeligt. De vestlige medier, der som regel ikke har ret, forsøger at reducere hele dette spørgsmål til en eller anden geopolitisk konflikt, men jeg mener, at begge parter har forberedt dette møde meget grundigt. Jeg mener, at, da udenrigsminister Rex Tillerson i sidste måned var i Beijing for at forberede mødet, sagde han, at de amerikansk-kinesiske relationer under Trump-administrationen ville blive en meget positiv relation, der bygger på nul konfrontation, nul konflikt, gensidig respekt og altid i søgen efter en »win-win«-løsning. Dette var nøjagtig den formulering, som Xi Jinping brugte i 2012, da han opfordrede til opbygningen af en ny type af relationer mellem store nationer, mellem Kina og USA.

Det blev dengang afvist af præsident Obama. Men det faktum, at

Tillerson nu bruger nøjagtig den samme formulering, er et meget positivt signal. Og jeg mener, at, siden Kina i 2013 lagde politikken med den Nye Silkevej, eller Bælt & Vej-initiativet, som det nu kaldes, på bordet, og har været i gang med at bygge denne Nye Silkevej, med en idé om, at også USA skulle tilslutte sig den, skulle det slet ikke forbavse mig, hvis noget i denne retning blev diskuteret, til manges store overraskelse.

SP: Javel. Tidligere har Trump beskyldt Kina for at voldtage den amerikanske økonomi. Han kaldte landet for en valuta-manipulator og truede endda med at gennemføre høj told på kinesisk import; men, når dette er sagt, hvilken reaktion bør vi forvente fra den kinesiske leder? Hvilke standpunkter vil de indtage?

Zepp-LaRouche: Jeg tror ikke, Xi Jinping vil reagere på den tone, som kandidaten Trump havde under sin kampagne. Og jeg tror, hvis de frem på bordet lægger den idé, at Kina ville investere i USA's infrastruktur – Trump har jo selv bebudet behovet for et \$1 billion stort program til genopbygning af den amerikanske infrastruktur. Der var for nylig en konference i Hongkong, hvor kinesiske økonomer skønnede, at det virkelige behov var på \$8 billion. Se, den måde, hvorpå man kan nedbringe underskuddet på handelsbalancen, er, hvis der kommer direkte kinesisk investering i infrastruktur, måske ikke lige med det samme, med indirekte; man kunne måske få en infrastrukturbank, hvor Kina kunne indsætte sine investeringer, eller en lignende løsning.

Men jeg er overbevist om, at de absolut vil komme ud af dette topmøde med resultater, der er til fordel for begge lande.

SP: Det er interessant, at De taler om en positiv løsning på handelsunderskuddet, som De netop nævnte, med Kina, der muligvis kunne skabe en særlig investeringsbank; men er der noget andet, som Trump kunne gøre for på en eller anden måde at nedbringe dette handelsunderskud? Eller findes der en måde,

hvorpå præsident Trump kunne forbedre relationerne mellem landene og forbedre handlen mellem landene?

Zepp-LaRouche: Trump har på det seneste flere gange nævnt, at han ønsker at vende tilbage til det Amerikanske Økonomiske System, som er Alexander Hamiltons, Lincolns og Henry Clays system, og det er i realiteten det system, der gjorde USA stort i kølvandet på Uafhængighedskrigen. Det var et yderst protektionistisk system. Alexander Hamilton skabte USA ved at skabe en Nationalbank, et statsligt kreditsystem, og f.eks. påpegede den tyske økonom Friedrich List forskellen mellem det Amerikanske Økonomiske System og det Britiske Økonomiske System, hvilket vil sige, at det Amerikanske System, som blev skabt af Hamilton, grundlæggende set siger, at den eneste kilde til rigdom er arbejdskraftens kreativitet og produktivitet; i sammenligning med det Britiske System, der siger, at man må opkøbe billigt og sælge dyrt, have kontrol over handelen og holde udgifterne til arbejdskraften så lave som muligt.

Hvis man rent faktisk ser på det, Kina har gjort med det kinesiske økonomiske mirakel i de seneste 30 år, så er det meget tættere på Alexander Hamiltons filosofi, end det ville være på systemet med globalisering og såkaldt »frihandel«. For jeg mener ikke, at det kinesiske frihandelssystem er helt det samme frihandelssystem, som briterne og amerikanerne under Obama- og Bush-administrationerne tænkte på.

Hvis Trump derfor siger, OK, globalisering førte til en outsourcing af produktive jobs, og jeg ønsker at genskabe den amerikanske økonomi, ja, så er det måden, hvorpå handelsunderskuddet nedbringes, for grunden til, at der er et handelsunderskud, er, at mange produkter i løbet af de seneste 16 år under Bush- og Obama-administrationerne i stigende grad blev mindre konkurrencedygtige, som i bilindustrien, f.eks. Grunden til, at der importeres flere biler fra Japan, Korea og Tyskland, end den anden vej rundt, er, at disse biler er bedre end de amerikanske biler.

Det, som Amerika må gøre, hvad præsident Trump må gøre – og jeg tror, det er, hvad han har til hensigt at gøre – er at genopbygge den amerikanske økonomi på det højeste, produktive niveau. Infrastrukturen er blot forstadiet, men så er der andre områder, som kernefission, men i særdeleshed kernefusionsteknologi, samarbejde om rummet med andre lande, så der er mange områder, hvor man kan foretage 'frøspring' ind i de mest produktive områder af økonomien, og jeg mener, det er, hvad Trump har til hensigt at gøre.

SP: Det er interessant, at De nævner dette, og jeg synes virkelig om, at De nævner dette spørgsmål. Det må vi desværre tage på et andet tidspunkt. Bortset fra disse spørgsmål, vi har diskuteret, er der så andre spørgsmål, som vil komme på bordet mellem den kinesiske leder og USA's præsident?

Zepp-LaRouche: Spørgsmålet om Nordkorea vil selvfølgelig stå højt på dagsordenen i betragtning af Nordkoreas nylige prøveaffyringer af missiler. Men her må man forstå, at Nordkorea ikke gør dette, fordi de planlægger en aggression mod Sydkorea eller Japan, eller USA. De gør dette som en reaktion mod deployeringen af THAAD-missiler, som både Kina og Rusland har sagt, udgør sikkerhedstrusler imod deres egen nationale sikkerhed; og, Nordkorea reagerer på de meget store [militære] øvelser, som omfatter USA, Japan og Sydkorea, og som finder sted i øjeblikket.

Måden at reducere dette på – det ville være mit gæt, at de vil indgå en aftale om at genforeslå sekspartsforhandlingerne, for at forsøge at finde en løsning, eller måske endda fempartsforhandlinger, for at forsøge at gennemarbejde en reel løsning, som kunne tilbydes Nordkorea. Men det er min overbevisning, at den eneste måde, hvorpå denne konflikt kan løses for altid, er at forlænge den Nye Silkevej ind i Korea, få en forening af Syd- og Nordkorea, og dernæst sammen udvikle, Nordkorea, selvfølgelig med at tage Nordkoreas suverænitæt i betragtning; men jeg mener ideen om at overvinde de forfærdelige, økonomiske vanskeligheder og bruge den

højtuddannede arbejdskraft, man har i Nordkorea! Folk er ikke klar over, at der faktisk er en højt udviklet arbejdskraft i Nordkorea.

Jeg mener, at den Nye Silkevej / Bælt & Vej-initiativet, selv på kort eller mellemlang sigt, er den ramme, inden for hvilken det nordkoreanske problem kan løses for altid.

SP: OK. Med dette spørgsmål vil jeg gerne takke Dem for at være med os i dag, Helga. Det var en fornøjelse at have Dem her, og jeg ser frem til at have Dem her i fremtiden.

Zepp-LaRouche: OK, mange tak.

»Krafft Ehrickes vision for menneskehedens fremtid«

Helga Zepp-LaRouches tale på Schiller Instituttets konference i München, Tyskland, den 25. marts, 2017

Jeg er også sikker på, at, hvis Krafft Ehricke havde været her i dag, eller havde levet i vor tid, så ville han have været utrolig optimistisk med hensyn til, at hans vision, som i hans levetid ofte blev bekæmpet – ikke kun hans livs vision, men fortsættelsen af rumfart i det hele taget mødte utrolig meget opposition og modarbejdelse – at han ville erkende, at vi i

dag virkelig har den strategiske konstellation, som bringer realiseringen af hans vision inden for rækkevidde. Det er allerede, i forbindelse med en tale om det kinesiske rumfartsprogram, blevet sagt, at »frøspringet« nu virkelig kommer, for kineserne har en vision om at udvinde helium-3 på Månens bagside til den fremtidige fusionsøkonomi på Jorden. Det bliver endda også diskuteret af ESA, men jeg mener, at Kina på verdensplan uddanner flest forskere og videnskabsfolk inden for rumfart, og derfor er jeg optimistisk over, at denne »leap-frogging«, altså frøspring, vil fortsætte.

Download (PDF, Unknown)

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog! Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«.

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig [artikel i Qatar-avisen Al-Sharq](#).

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-sydkoreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i

menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker, men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne

art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [1]

[1] Se: »[En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa](#)«, tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.

Helga Zepp-LaRouche kommenterer Merkels besøg i Det Hvide Hus

18. marts, 2017 – »Atmosfæren kunne næppe have været mere urolig mellem kansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump under hendes besøg i Det Hvide Hus. Intet håndtryk for kameraerne, næsten ingen øjenkontakt og stramme ansigter hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem dem ikke god, men det er åbenlyst, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Der er ikke desto mindre en løsning i sigte, men den kan kun findes på et helt andet, højere niveau: win-win-

samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.«

Således lyder Helga Zepp-LaRouches indledende betragtninger i en analyse for den tyske ugeavis, *Neue Solidarität*, skrevet den 18. marts, én dag efter den tyske kansler mødtes med den amerikanske præsident. Fr. Zepp-LaRouche er formand for det tyske, politiske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; BüSo), og hun stiftede det internationale Schiller Institut.

Zepp-LaRouche fortsætter: »I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.«

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen, fortsatte Zepp-LaRouche, ved G20-finansministtermødet i Baden Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Efter Helga Zepp-LaRouches mening er dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, langt mere lovende.

Hackerangreb: Pearl Harbor eller Watergate?

Eneret på fortolkning, eller sandheden?

Af Helga Zepp-LaRouche

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

11. marts, 2017 – Endnu seks uger efter præsident Trumps embedstiltrædelse har det neoliberale establishment stadig ikke affundet sig med resultatet af et demokratisk valg i USA; de neoliberale mainstream-medier overbyder hinanden i deres totalt ubegrundede kampagne for, at russiske hackerangreb skulle have hjulpet Trump til sejr.

I virkeligheden drejer det sig om noget ganske andet: For det første har Trump lovet, og er fast besluttet på, at gøre en ende på den britiske imperiepolitik med endeløse krige i Mellemøsten, og i stedet etablere relationer med Rusland og Kina på et fornuftigt grundlag. Og for det andet sker alt dette på et bagtæppe, hvor det transatlantiske finanssystem kan bryde sammen, hvad øjeblik, det skal være, og hvor Trump, iflg. pressetalsmand Sean Spicer, fastholder sin hensigt om at gennemføre Glass/Steagall-bankopdelingssystemet, hvad der virker som en rød klud på City of London og Wall Street.

Washington Post og *New York Times* gentager dagligt »narrativen« om et angiveligt 'Ruslandsgate', og *NYT*-skribent Thomas L. Friedman hentede endda massemediernes svar på »Tykke Berta« frem og sammenlignede det angivelige, russiske hackerangreb med »Pearl Harbor« (det japanske angreb, der resulterede i USA's indtræden i Anden Verdenskrig) og med »11. september«; hermed skulle Rusland have ramt »selve hjertet af demokratiet«.

Men hvori består egentlig det indhold, som første runde af Wikileaks-offentliggørelserne af disse e-mails bragte for dagen? Det blev bragt frem for dagens lys, at det Demokratiske Partis ledelse massivt manipulerede valgprocessen til fordel for Hillary Clinton og imod Bernie Sanders. Og for det andet, så offentliggjorde Wikileaks den tale, som Hillary Clinton havde holdt for bankierer på Wall Street, hvori hun gjorde det entydigt klart, at hun som præsident ville forsvare Wall Streets interesser. Robert Parry, den undersøgende journalist, der bl.a. erhvervede sig et uangribeligt ry for sin afsløring af Iran-kontra-skandalen, påpeger i sin seneste artikel, »Politikken bag Ruslandsgate«, at det næppe er forståeligt, hvordan det skulle ramme »demokratiets hjerte«, når den amerikanske befolkning får hjælp til deres ret til at blive informeret om disse afgørende kendsgerninger om en kandidat til præsidentembedet.

Netop, som heksejagten imod Trump og flere af hans

regeringsmedlemmer og rådgivere havde nået et nyt højdepunkt, begyndte Wikileaks på en ny runde af offentliggørelser af informationer, der endda overgår Edward Snowdens afsløringer. Indholdet af disse afsløringer refererer til den totale udspionering, som, udover NSA, nu også sker gennem CIA (og den britiske efterretningstjeneste GCHQ) over for hele verden, ved at bruge Smartphones, tablets, computere, Smart-TV og andet elektronisk udstyr. Det drejer sig her om et retssikkerhedsbrud uden fortilfælde, som blot endnu ikke har ført til en storm af indignation, mens denne lækkerbisen langsomt steger på panden. Det er nemlig strengt forbudt for CIA at gennemføre operationer internt i USA imod landets egen befolkning. Denne gang hørte man ikke engang et spagfærdigt »udspionering mellem venner – det går slet ikke« fra fru Merkel.

Men en del af disse nye Wikileaks-afsløringer viste desuden, at CIA råder over de tekniske muligheder for at bemægtige sig udenlandsk, elektronisk udstyr og under falsk flag tilsyneladende udføre hacking og andre operationer, så det legitime spørgsmål opstår, om dette angivelige russiske hackerangreb måske ikke var blevet udført i Langley, Virginia, CIA's hovedkvarter? Eller måske i USA's konsulat i Frankfurt, Tyskland, der er blevet identificeret som den sekundære operationsbase for den slags aktiviteter i Europa, Kina og Mellemøsten? Netop det faktum, at der dukkede kyrilliske bogstaver og russiske navne op i nogle af hackeroperationerne, rejser spørgsmålet om operationer »under falsk flag«, da de yderst erfarne hackere vel næppe kan være så dumme at lægge deres visitkort på tabletten.

Med disse offentliggørelser har situationen i USA ændret sig. Nu er Trump-teamets angivelige forbindelse med Rusland ikke længere det eneste fokuspunkt, men derimod spørgsmålet om, hvem, der er ansvarlig for disse »leaks«, den ulovlige videreformidling af informationer om samtaler mellem Trump-medarbejdere med f.eks. den russiske ambassadør Kiseljak, som

medarbejderne, i fuld overensstemmelse med deres hverv som senator eller medlem af overgangsteamet har ført. Det senatsudvalg, der undersøger disse spørgsmål, under ledelse af senator Grassley, indsamler nu oplysninger i begge retninger – altså ikke kun om den angivelige kontakt mellem Trumps team og russiske institutioner, men frem for alt også, hvor disse illegale, utætte steder i efterretningstjenesten findes.

I mellemtiden udtaler tidligere medlemmer af efterretningstjenesten sig nu offentligt, som f.eks. William Binney, en af udviklerne af det globale NSA-overvågningssystem – altså en af topekspertene på dette område og nuværende whistleblower, som Edward Snowden – og som fordømmer CIA's metoder som værende absolut forfatningsstridige. Disse praksisser betyder en total korrumpning af retssystemet, og USA skulle nu være en politistat og være betænkelig tæt på at være en totalitærstat, iflg. Binney.

Det kunne vise sig, at det på ingen måde var historien om den angivelige russiske hacking af det Demokratiske Partis e-mails, der som følge skulle have hjulpet Trump til sejren, som var »Pearl Harbor-begivenheden«, men at Trumps mangeårige ven Roger Stone derimod har ret i sin analyse: Stone, der efter sin tid som medarbejder i Nixon-regeringen har været aktiv i diverse Republikanske valgkampe og administrationer, siger, som et samtidigt vidne til den skandale, der afsluttede Nixons karriere, at den aktuelle affære er en skandale, der fuldstændig sætter Watergate i skyggen. Det drejer sig, iflg. ham, om den alvorligste overtrædelse af loven og den offentlige moral i USA's historie.

Med hensyn til det spørgsmål, der nu er blevet relevant – nemlig, hvem der har forordnet, at overvågningen af Trump skulle ske gennem en anmodning fra den såkaldte FISA-domstol (en specialdomstol, der er ansvarlig for forsvar mod spionage), – understregede Stone, at det var usandsynligt, at dette skulle være sket uden Obamas indgriben. I Nixons tilfælde var det sådan, at denne faktisk ikke på forhånd

vidste noget om indbruddet i Watergate-hotellet, men alligevel sluttelig måtte påtage sig ansvaret for det. Det er nu, iflg. Stone, blot et spørgsmål om tid, hvornår Obama, den tidligere forsvarsminister og cheferne for CIA og FBI må vidne for en Grand Jury (der har beføjelse til at afgøre, om der skal rejses tiltale, men ikke til at fælde dom), og hele affæren kunne muligvis blive til den største skandale i amerikansk historie. Spørgsmålet vil meget snart blive, hvad Obama vidste, og hvornår.

De neoliberale og neokonservative på begge sider Atlanten opfører sig ligesom børn, der holder sig for øjnene og således mener, de er usynlige. I hele verden taler man om, at etablissementets model, der udelukkende kun har sin egen fordel på sinde, på bekostning af det almene vel, er mislykket.

Donald Trump, der vist ikke er perfekt og endnu har at bevise, at den tillid, der blev ham vist, var berettiget, og i hvis administration der lurer alle mulige ubåde, blev valgt, fordi den del af Amerika, som det neoliberale establishment havde afskrevet, havde fået absolut nok af de evige krige, som i løbet af 15 år har kostet seks billioner dollar, har ødelagt utallige soldater og deres familier rent psykologisk og efterladt dem uden midler; har fået nok af »redningspakker« til Wall Street, af narkoepidemi i USA og af et liv uden nogen fremtid.

De arrogante og stædige kommentatorer i Europa skulle som eksempel for sig selv tage, hvordan den strategiske forandring i andre dele af verden bliver realiseret. Den 7. marts understregede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi atter, at det er Kinas mål, gennem samarbejdet med USA, Rusland og Kina, at stabilisere situationen i verden og derudover fremme en global, økonomisk, teknologisk og videnskabelig udvikling. De moderne infrastrukturprojekter, som Kina allerede har initieret i 60 nationer langs den Nye Silkevej, tilbyder en platform for de mest strålende udsigter for hele verden, hvis

de vigtigste nationer går sammen om det. Initiativet til den Nye Silkevej kom fra Kina; men det tilhører hele verden, og dets fordele skal komme alle nationer til gode.

Det er ganske vist ikke så enkelt for folk i Tyskland at danne sig et klart billede, i betragtning af de totalt ensrettede mainstream-medier og deres hysteriske anti-Trump-kampagne, dæmoniseringen af Putin og de udbredte, negative rapporter om Kina. Men én ting bør stå klart gennem den enkeltes egen refleksion: Denne verdens problemer kan kun løses, hvis USA, Rusland og Kina arbejder sammen. Og kun de politiske kræfter i Tyskland, som tilslutter sig disse perspektiver, fortjener at blive støttet.

Tyskland har en fantastisk mulighed for at bidrage med sin store, kulturelle og videnskabelige tradition til skabelsen af det Nye Paradigme med samarbejde mellem alle verdens nationer omkring opbygningen af den Nye Silkevej. Lad ikke massemediernes »narrativer« spærre vejen for os.

Brev til Helga Zepp-LaRouche fra Yemens udenrigsminister

8. marts, 2017 – Formand for Yemens Rådgivende Kontor for Koordination med BRIKS, Fouad al-Ghaffari, offentliggjorde i dag på de sociale medier følgende korte udtalelse, inklusive et screenshot af Helga Zepp-LaRouches interview med den kinesiske, engelske Tv-kanal (CCTV) i 2015.

I anledning af den Internationale Kvindedag [8. mrs.] modtog den Nye Silkevejslady, Helga Zepp-LaRouche, et brev, der var sendt til hende fra Yemens udenrigsminister, ingeniør Hisham Sharaf, i påskønnelse af hendes opfordring til at gøre Yemen

til en perle i den Nye Silkevejsperlekæde. Fr. LaRouche har som svar udtrykt sin påskønnelse af dette brev og gentaget Schiller Instituttets principholdning med at stå på det yemenitiske folks side imod denne destruktive krig, og med en tilbagevenden til en national dialog for at finde en politisk løsning på krisen i Yemen og påbegynde processen med at genopbygge og udvikle og integrere Yemen i den Nye Silkevej til vands og til lands.

EIR kan bekræfte modtagelsen af et brev fra Yemens udenrigsminister, Hisham Sharaf Abdullah, dateret 1. marts, som tiltaler fr. LaRouche som »Silkevejsladyen« og formand for det Internationale Schiller Institut. Hr. Sharaf udtrykte sin taknemmelighed over fr. LaRouche og hendes »internationale team i hele verden«, der har indtaget et stærkt standpunkt til støtte for det yemenitiske folk imod »Saudi-Arabien/Emiraternes morderiske aggressionsmaskine«. Dette standpunkt, understregede han, kombineret med hendes vedvarende opfordring til, at Yemen vedtager BRIKS-paradigmet og forvandler Yemen til en »perle i den Nye Silkevejsperlekæde«, har repræsenteret en magtfuld motivering for det yemenitiske folk til at vinde den kamp, det fører, og forberede lanceringen af processen med genopbygning og opbygning af landet.

Hr. Sharaf er medlem af det nye, nationale regeringskabinet i Sana'a, Yemen, som blev vedtaget af Yemens parlament sidste november. Siden 2011 har hr. Sharaf været viceminister og minister i flere ministerier. Iflg. Wikipedia har han en eksamen som civilingeniør fra Pennsylvania State University i 1983. Han fik en magistergrad i projektadministration med et bifag inden for IT fra Catholic University of America i 1988.

FN anerkender ikke den nationale regering i Sana'a som repræsentant for det yemenitiske folk, men anerkender præsidenten i saudisk eksil, Abedrabbo Mansour Hadi, som præsident. Hadis embedsperiode var udløbet, da han flygtede til Saudi-Arabien, hvor han blev brugt som en undskyldning for

at lancere et folkemorderisk bombardement af Yemen i marts 2015. Hadi er ikke valgt af det yemenitiske folk, men blev udpeget af parlamentet for en begrænset periode midt i en kaotisk, politisk situation i landet.

Foto: Udenrigsminister i Yemen, Hisham Sharaf.

Er Obama anfører for et 'Maidan' imod Trump? Hvad er Europas virkelige interesse? Af Helga Zepp-LaRouche

4. marts, 2017 – En artikel i *New York Times* fra 1. marts gør det klart, hvor forbløffende arrogant og direkte uforskammet, de neoliberale politikere og medier i Europa lige fra begyndelsen har forholdt sig over for en demokratisk valgt, amerikansk præsidents valgsejr! Allerede i det tidlige efterår begyndte Obama at sænke klassificeringsniveauet for diverse tvivlsomme efterretningsrapporter om Ruslands angivelige manipulation af den amerikanske valgproces, som delvist var baseret på britiske kilder, og som der frem til i dag absolut ikke findes nogen beviser for, for at maksimere den kreds af personer, der har adgang til disse rapporter. Ligeledes blev tilsvarende informationer givet til europæiske allierede – og tydeligvis til bestemte medier.

Det forklarer den uhørte arrogance, hvormed disse kredse som aftalt var så sikre på, at Trump ikke ville blive siddende i Det Hvide Hus i sin fulde embedsperiode, og at »undersøgende

journalister nu ville få masser at lave«, som der endda stod at læse *Der Tagesschau!* »Vil Donald Trump blive myrdet, afsat gennem et kup eller blot afsat ved en rigsret?«, lød det i det britiske *Spectator*. I samme skure kørte en ARD-presseklubudsendelse, hvor udgiveren af *Die Zeit*, Josef Joffe, grublede over »Mord i Det Hvide Hus«, og med det franske radioshow Karl Zero, hvor der fuldstændigt smagløst blev diskuteret diverse døds måder, der snart kunne skille Trump fra livet.

Londonavisen *Daily Mail* citerede, uden at nævne navn, en kilde – angiveligt en ven af familien – iflg. hvilken Obama personligt, fra sit nye herresæde i Washington-bydelen Kalorama, vil anføre en kampagne, hvis mål er at fjerne Trump fra Det Hvide Hus enten ved en rigsretssag eller tilbagetræden. Og i stedet for at konfrontere det faktum, at det var Obamas og Hillary Clintons katastrofale politik med hensyn til de »ynkværdige« (dvs. de amerikanske borgere i de tidligere industrialiserede områder, nu kaldet 'rustbæltet', der ikke så nogen fremtid for sig selv med den hidtidige politik fra de etablerede eliter, -red.), som forskaffede dem valgnederlaget, så efterplaprer det Demokratiske Parti som et mantra 'narrativen' om de russiske hackerangreb. Oversiddere fra Obamas efterretningstjenester strør næsten dagligt nye aflytningsprotokoller til medierne, der skal danne belæg for eksistensen af upassende relationer mellem medlemmer af Trump-administrationen og Rusland. Det seneste eksempel: Samtaler, som justitsminister Jeff Sessions, i sin daværende funktion som medlem af det amerikanske Senats Udenrigsudvalg, har haft med den russiske ambassadør Sergej Kisljak, og som hører til Sessions opgaver, bliver nu af Demokraterne benyttet som yderligere ammunition til at kræve hans afgang.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov kommenterede anklagerne fra »unavngivne kilder« om, at Kisljak skulle være en spion og en hverver af spioner, med, at alt dette mindede ham om McCarthy-perioden, alt imens Trump selv talte om en

total heksejagt imod ham og hans administration.

Det er i sandhed en ny McCarthy-heksejagt, som det neoliberale establishment på begge sider Atlanten iscenesætter, fordi Trump har skrinlagt hele den unipolære politiks aksiomer, som Amerika har forfulgt siden starten af George W. Bush' embedsperiode, hvilket også tydeligt kom frem under Trumps tale om nationens tilstand. Trumps argument med, at man med de seks billioner, som krigen i Mellemøsten havde kostet, kunne have opbygget USA's økonomi to eller tre gange, stiller den totale modsætning på spidsen.

Men, alt imens det neoliberale establishment i Europa på forbløffende vis lader den demokratiske maske falde og åbenlyst allerede spekulerer på tiden efter Trump, så burde de hellere feje for egen dør. Tegnene på et nyt, og langt mere dramatisk finanskrak end det, der fandt sted i 2008; en fornyet krise i Grækenland; bankkrisen i Italien; uforudsigelige valgresultater i flere lande i år; en eller flere stater, der vil følge i Brexits spor – kombinationen af alle disse udviklinger kunne meget hurtigt stille spørgsmålstegn ved euroens, og selv EU's, eksistensgrundlag. Men disse regeringer er tydeligvis lige så meget ude af stand til, eller uvillige til, at opgive en politik, der har frembragt disse kriser, som de amerikanske Demokrater vægrer sig ved at erkende årsagerne til deres valgnederlag.

Fem år efter ECB-chef Mario Draghis berømte sætning om, at han vil gøre, »hvad der skal til« for at redde euroen, er eurokrisen tilbage på fuldt blus, men med den forskel, at Centralbankerne nu har affyret alt deres krudt med 'kvantitativ lempelse' og negative rentesatser. Trojkaens nedskæringspolitik over for Grækenland har ødelagt landets økonomi og kostet befolkningen usigelige lidelser. Den tyske finansminister Wolfgang Schäubles stædighed mht. at bevilge Grækenland en gældsreduktion, og naturligvis den voksende fortvivlelse hos folk i Italien, Spanien og Portugal over EU-politikken, truer med at blive udløseren af det globale

finanssystems kollaps. Den kinesiske avis *Global Times*, som er talerør for regeringen, advarer netop om dette, og om virkningen på Kina.

Selvfølgelig er krisen i Grækenland blot én af mange miner, der kunne få det transatlantiske finanssystem til at detonere. I betragtning af de 3,7 billioner, som ECB har smidt ud til det skrantende europæiske banksystem, og i betragtning af en statsgæld i USA på 20 billioner, vil alt ikke alene for Trump afhænge af, at han opfylder sit valgløfte og gør en ende på kasinoøkonomien ved at genindføre Glass/Steagall-bankopdelingsloven.

Bankopdelingen – nøjagtig efter de samme regler, som Franklin D. Roosevelt gennemførte i 1933 – er blot det første, uopsættelige skridt, der må følges op af de næste tre love, som Lyndon LaRouche har defineret som en samlet pakke til overvindelse af denne krise. Den nuværende, monetaristiske politik må erstattes af en tilbagevenden til det Amerikanske Økonomiske System, i traditionen efter Alexander Hamilton, med oprettelsen af en nationalbank og et statsligt kreditsystem, og med en massiv forøgelse af økonomiens produktivitet, der kan opnås med et forceret program for udvikling af kernefusionskraft og virkeliggørelsen af et internationalt samarbejde omkring rumfart som drivkraft. I USA er resolutioner, der modsvarer dette, allerede blevet vedtaget af elleve delstatskongresser.

Selv om man ikke tilslutter sig professor i økonomi Mark Blyths synspunkt om, at EU, med de forventede valgresultater i flere lande, vil falde fra hinanden, endnu før Storbritannien har aktiveret artikel 50 for Brexit, bør det stå klart, at et »vi fortsætter på samme vis« med hensyn til EU og euroen, ikke kan fungere. Ikke overraskende bringer Jean-Claude Juncker med sin hvidbog til overvindelse af krisen i Europa intet nyt frem; hans fem scenarier er blot variationer af den samme, neoliberale, geopolitiske idé.

Alternativet hertil er soleklart: De europæiske nationer må tage imod det kinesiske tilbud om at samarbejde om den Nye Silkevej, det såkaldte Bælt & Vej-initiativ. Dette projekt har allerede i løbet af de forgangne tre år fuldstændig forandret dynamikken i verden; allerede 70 nationer arbejder sammen med Kina, og det drejer sig om det største infrastruktur- og udviklingsprogram i menneskehedens historie. I stedet for planer om at indgå ekstremt tvivlsomme aftaler med kystlande omkring Middelhavet, burde fru Merkel hellere gribe Kinas tilbud om, sammen med andre stater, at opbygge Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, såvel som også det afrikanske kontinent, og dermed løse flygtningekrisen på en permanent og menneskelig måde.

Som det ser ud, så er den neoliberale politiks betonhoveder ikke til sinds at gøre dette. Den tyske finansminister Schäuble holder stædigt på sit pund kød, og for ham kan der ikke være tale om en gældsreducering for Grækenland. Kina opbygger ikke alene havnen i Piræus som transitpunkt for den Nye Silkevej, men investerer også i byggeriet af jernbaneforbindelsen fra Athen over Beograd til Budapest. Og hvad gør EU-kommissionen? De forsøger at blokere netop dette byggeri!

Det er på allerhøjeste tid, at flere og flere mennesker går sammen med BüSo og Schiller Instituttet om Tysklands og de andre europæiske staters virkelige interesser, som ligger i at samarbejde med Kina, Rusland, Indien, Japan og andre stater om de storslåede perspektiver, der nu er på dagsordenen med den Nye Silkevej. Det er absolut ikke i vores interesse at deltage i heksejagten på Trump og Putin, og vi bør være himmelhenrykte over, at den nye, amerikanske præsident annullerer interventionskrigene.

Det er først og fremmest et krav at se på årsagerne til, at en stor del af verden befinder sig i så kaotisk en tilstand: Årsagen er den unipolære politik, der er blevet ført af Bush, Thatcher, Blair, Obama og Cameron, og til hvilken politik også

NATO's og EU's imperieudvidelse til Ruslands grænser hører, såvel som også politikken med 'farvede revolutioner' og krige i Østeuropa og i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og Nordafrika. Til denne politik hører ligeledes den neoliberale økonomiske politik, der sætter bankernes og spekulanternes interesser i første række, for at det skal gå etableringen endnu bedre – dette etablering, for hvem de 'ynkværdige' ikke engang er værdige at ynkes over. Og, som man nu kan se, er disse neoliberale totalt illiberale, for ikke at sige diktatoriske, når demokratiske flertal går op imod dem.

Heldigvis er det endnu ikke for sent at springe med på det Nye Silkevejstog!

Helga Zepp-LaRouches budskab til konference i Berlin, om »De glemte krigsforbrydelser i Yemen«, 25. februar, 2017

Til deltagerne på konferencen i Berlin om »De glemte krigsforbrydelser i Yemen«.

Krigen imod Yemen, som den saudiskledede koalition og USA har støttet på mange måder, har dræbt 10.000 mennesker i løbet af de forgangne to år, og truer nu flere end 12 millioner menneskers liv, der er blevet totalt afskåret fra fødevarer og forsyninger af medicin pga. det systematiske bombardement af landets landbrugsmæssige infrastruktur, samt blokaden til vands og i luften. Denne krig er, ifølge FN's definition, et

folkemord.

Intet tilfælde eksemplificerer bedre det såkaldte »frie Vestens« utålelige hykleri end manglen på rapportering om de krigsforbrydelser, der på daglig basis er blevet begået mod befolkningen i Yemen i de forgangne to år. Hvor er alle fortalerne for »humanitær intervention«, som, under påskuddet om forsvar af menneskerettigheder, har anstiftet den ene krig efter den anden på baggrund af løgne? Hvor er mediernes dækning af bombardementerne af begravelser og hospitaler, af brugen af klyngebomber, der er forbudt under international lov, af de flere end 1000 børn, der dør om ugen af sygdomme, der kan forhindres? Hvor er det ramaskrig over den systematiske ødelæggelse af menneskehedens storslåede kulturelle arv?

I Internettets og NSA-overvågningens tidsalder kan ingen hævde, at grusomhederne mod det yemenitiske folk ikke er kendt af alle regeringer og alle massemedier. Beslutningen om de facto at forholde sig tavs om dem, udelukkende, fordi denne udåd forøves af »allierede«, gør dem til medskyldige i disse forbrydelser.

Det er godt, at den nye amerikanske udenrigsminister Rex Tillerson har lovet »levering af humanitærhjælp til alle i Yemen uden restriktioner«. Men, der må komme omgående internationalt pres for at afslutte krigen mod Yemen, for at genopbygge landet og så meget som muligt genopføre de ødelagte kulturgenstande.

En kilde til håb og trøst for Yemens befolkning bør være den kendsgerning, at BRIKS-landene og Kinas Nye Silkevejsinitiativ har gjort det muligt at konfrontere disse udfordringer. De forhåbningsfulde tegn på, at et voksende antal lande indser fordelene ved »win-win«-samarbejde og er rede til at bryde med geopolitik, betyder ligeledes, at den strategiske situation for Yemen snart kan forbedres.

I mellemtiden opfordres alle til at støtte det yemenitiske folks appel om en afslutning af krigen og henlede verdens opmærksomhed på dette meget vigtige og kulturelt rige land!

Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut.

Foto: Yemens hovedstad, Sana'a.

Narcissistiske »Demokraters« virkelighedstab antager kliniske former. Af Helga Zepp-LaRouche

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

25. februar, 2017 – Det kollektive hysteri, som har grebet det neoliberale, transatlantiske establishment med hensyn til de dybtgående, strategiske forandringer, som bl.a. manifesterer sig i Trumps præsidentskab og den Nye Silkevejsdynamik, fremviser en ny form for et massepsykologisk fænomen. I en symbiotisk sammensmeltning af gruppetankegang og gruppenarcissisme, fortaber fortællerne for det åh, så demokratiske »vestlige værdifællesskab« sig i verbale udfald

af laveste karakter mod anderledestænkende, uden at det i mindste måde falder dem ind, hvor diktatorisk, de opfører sig.

Den utvivlsomt mest dramatiske demonstration af dette kliniske virkelighedstab er den patologiske ophidselse, med hvilken enhver udtalelse fra præsident Trump bliver kommenteret. Et af de seneste eksempler er Trumps tale for Conservative Political Action Conference (CPAC) i National Harbor i delstaten Maryland. Han påpegede det åbenlyse, nemlig, at USA i løbet af de seneste 15 år har givet seks billioner dollar eller mere ud til krige i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, hvilket har resulteret i, at dette område i dag befinder sig i en dramatisk værre tilstand. Hvis de hidtidige præsidenter i stedet for havde tilbragt denne periode ved stranden, ville alle i dag have været væsentligt bedre stedt, og med pengene kunne man have genopbygget sit eget land tre gange. Men medierne fandt altså ikke, at disse betragtninger var værdige til kommentarer og hyperventilerede i stedet for over, at nogle af dem, der tidligere var gået frem med særligt ondskabsfulde nyhedsrapporteringer imod Trump, ikke var blevet inviteret til at deltage i Det Hvide Hus' medie-pool.

Og hvor var disse medier og deres ensrettede politikere, da regeringerne Bush og Obama, bakket op af hele det »vestlige værdifællesskab«, i årevis bombarderede staterne i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien og bevæbnede terroristgrupper, og som har kostet over én million mennesker livet og bragt usigelige lidelser over mange millioner familier, og uden hvilken fremfærd den nuværende form for flygtningekrise overhovedet ikke ville have eksisteret?

I stedet for blot at modsætte sig Trumps krav om, at Europa må bruge flere penge til den militære oprustning, af den simple grund, at der ikke eksisterer noget trusselsscenario, fordi Warszawapagten ikke længere findes, og fordi, Rusland ikke har nogen erobningsplaner – hverken over for de baltiske stater eller over for Polen eller nogen som helst andre – alt imens NATO og EU derimod har udvidet sig til Ruslands grænser, så

reagerer disse medier ikke mindre hysterisk med krav om Tysklands og EU's atomoprustning. »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig medarbejdere på den åh, så liberale avis *Die Zeit*, Peter Dausend og Michael Thumann, og afslørede således, hvor de egentlige krigsmagere sidder – nemlig i dettes blads redaktionslokaler.

Det neoliberale, neokonservative establishment er ganske enkelt ude af stand til at analysere og på afgørende vis rette sit mislykkede paradigme.

Endnu et eksempel på denne holdnings absurditet er EU's seneste fremfærd over for højhastighedsjernbanen, finansieret af Kina, mellem Beograd og Budapest. Denne 350 km lange strækning, som første gang blev foreslået i 2013 af præsident Xi Jinping, og som vil forkorte rejsetiden mellem disse to hovedstæder fra otte til tre timer, er selvsagt en stor fordel for de berørte lande, Serbien og Ungarn, men også for hele Balkan. Men nu har EU indledt en undersøgelse af, om projektet er finansielt bæredygtigt (!), og om det overholder EU's retningslinjer. Og så er Serbien ikke engang medlem af EU!

Befolkningerne i alle Balkanstaterne er sig smerteligt bevidst, at EU ikke har virkeliggjort én eneste af de transportkorridorer, som oprindeligt blev besluttet på EU's transportministerkonference i 1994 på Kreta, men som derefter alle faldt som ofre for EU-kommissionens og ECB's 'nøjsomhedspolitik', nedskæringer. Det bør således ikke undre nogen, at de central- og østeuropæiske stater, såvel som Balkanlandene, ser deres fremtid i forlængelsen af den Nye Silkevej, Kinas »Bælt & Vej-initiativ«, som tilbyder dem et perspektiv for at deltage i det mest dynamiske og største infrastrukturprojekt, verden nogen sinde har set. Men, i stedet for at acceptere Kinas mange tilbud om samarbejde og virkeliggøre de enorme, økonomiske muligheder, der ligger i alle de eurasiske staters samarbejde, i et win-win-samarbejde, så forsøger det neoliberale EU-bureaukrati ud fra en svaghedsposition at udøve en magt, som det for længst, i

betragtning af EU's sørgelige tilstand, har mistet.

Herom skriver *Global Times*: »EU gennemgår tydeligvis svære tider og forsøger tydeligvis at bevise sin autoritet, idet den forordner undersøgelser og omvurderinger, men EU befinder sig i en blindgyde. Det er uklart, hvilke interesser, EU-undersøgelsen skal tjene.«

Kina må forsøge at overbevise EU om fordelene ved samarbejde.

Knap så forestillingsforladt er det Londonbaserede, næststørste rådgivningsfirma i verden, PricewaterhouseCoopers (PwC), som operer i 152 stater med 756 kontorer og 223.000 ansatte. De har netop udgivet en omfattende undersøgelse med titlen, *PwC B&R Watch: China and Belt and Road Infrastructure; 2016 Review and Outlook*, hvor det ved hjælp af mange grafiske fremstillinger og illustrationer fremstilles, hvilket enormt potentiale Kinas Silkevejsinitiativ har. Dette initiativ vedrører allerede tre kontinenter og 66 stater og strækker sig fra Litauen til Indonesien, som alle nyder godt af en eksplosiv vækst, og bringer enorme fordele for transport, udvinding af energi, kommunikation, sundhedssektor og endnu flere områder.

EU's besynderlige holdning er for længst blevet genstand for diskussion i Asien. Allerede for et år siden spurgte S. Rajaratnam School of International Studies i en artikel, om EU allerede var kommet for sent til det Nye Silkevejstog? De europæiske medier fokuserede udelukkende på kinesiske opkøb og forsømte fuldstændigt at belyse det enorme potentiale, der for alle parter resulterer af et samarbejde med Kina. Følgelig er Europas borgere ekstremt dårligt informeret.

Selv om karnevalsrådet »Mainz når byen synger og ler« på ingen måde er så vigtigt, som det måske kan synes for dette eller hint opblæste hoved, så er dette års version imidlertid på eksemplarisk vis velegnet til iagttagelse af den ondsindede karakter af etablisementets gruppenarcissisme, der i det

mindste selektivt var samlet i publikum. Nogle af indlæggene, som f.eks. indlæggende fra Hanz-Peter Betz og Lars Reichow, havde så godt som intet mere med humor at gøre og var kun giftige fornærmelser på allerlaveste plan af Trump, som publikum – hvis man skal tro kameraføringen – reagerede samstemmende på.

Disse indlæg afslører ikke blot en dårlig smag, men reflekterer også en aggression, der gør det tydeligt, hvor skrøbelig den politiske situation er, og hvor tynd det »vestlige værdifællesskabs« facade allerede er blevet. Bag denne facade findes netop dette krav om at være enegældende, som er forbundet med den unipolære verdensorden, og som ikke var krigene i Mellemøsten og Sydvestasien, bygget på løgne, én eneste demonstration værdigt. Netop af denne grund råber de neoliberale, neokonservative efter den »pæne« Obama. Og det er ikke så meget Trump, der har vanskeligt ved at finde Tyskland på verdenskortet, som en af disse såkaldte komikere mente, som det er dem selv, når det drejer sig om at vide, hvor Yemen findes på kortet.

I de kommende måneder vil verden fortsat forandre sig lige så dramatisk, som vi har set det i det forgangne år. Hvis vi er heldige, vil det komme sådan, som det allerede var sidste gang, da et system gik til ende: Der vil være mange vendekåber, og nogle vil forblive betonhoveder. Forskellen er den, at der denne gang er et stort antal stater, der allerede er i færd med at etablere en helt ny form for samarbejde mellem staterne. De europæiske nationer har valget mellem enten at samarbejde om menneskehedens fremtidige skæbnefællesskab, eller også snart at komme til at høre til »de ynkværdige«.

Foto: Oprustning af den Europæiske Union og NATO? »Har EU brug for bomben?«, skrev for nylig den åh, så liberale, tyske avis Die Zeit. I modsætning hertil rapporterer PricewaterhouseCoopers (PwC), hvilket enormt potentiale, Kinas Silkevejsinitiativ har.